

Arrest

nr. 96 127 van 30 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X

, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 26 september 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 augustus 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de bevelen om het grondgebied te verlaten van 21 augustus 2012.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 De verzoekers dienen elk op 26 mei 2010 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.2 Op 10 augustus 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing houdende weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus voor elk van de verzoekers. De verzoekers dienen een beroep in bij de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 29 oktober 2010 weigert de Raad aan de verzoekers de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3 Op 20 december 2010 dienen de verzoekers een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4 Op 16 februari 2011 ontvangen de verzoekers een bevel tot verlaten van het grondgebied.

1.5 Op 18 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de onontvankelijkheid van de machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.6 Op 18 april 2011 en op 17 augustus 2011 dienen de verzoekers opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.7 Op 21 augustus 2012 geeft de arts-adviseur een schriftelijk advies ten behoeve van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding betreffende de aandoening van de tweede verzoekster.

1.8 Op 21 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, de beslissing houdende de onontvankelijkheid van de machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Dit is de thans bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 23.04.2011 en 17.08.2011 bij onze diensten werd ingediend door:

V(...), R(...)

nationaliteit: Armenië

S(...), G(...)

nationaliteit: Armenië

S(...), H(...)

nationaliteit: Armenië

S(...), N(...)

nationaliteit: Armenië

S(...), N(...)

nationaliteit: Armenië

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 21/08/2012 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Derhalve kan uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

1.9 Tevens werd voor beide verzoekers een beslissing genomen tot bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing. De tweede beslissing genomen ten aanzien van de eerste verzoeker luidt als volgt:

*“En exécution de la décision de
in uitvoering van de beslissing van
C, T, Attaché C. T. Attaché,
délégué de la Secrétaire d’État à l’Asile et la Migration, il est enjoint au nommé:
gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wordt aan de genaamde:
S(...), G(...), nationaliteit Armenië
De quitter le territoire de la Belgique, ainsi que les territoires des États suivants au plus tard dans les 30
jours de la notification :
Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te
verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :
Allemagne, Autriche, Danemark, Espagne, Estonie, Finlande, France, Grèce, Hongrie, Islande, Italie,
Lettonie, Liechtenstein, Lituanie, Luxembourg, Malte, Norvège, Pays-Bas, Pologne, Portugal, Slovénie,
Slovaquie, Suède, Suisse et Tchèque sauf s’il possède les documents requis pour s’y rendre .
Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland,
Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal,
Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij beschikt over de documenten die
vereist zijn om er zich naar toe te begeven .*

*En vertu de l’article 7, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 précitée :
Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980 :
2° il demeure dans le Royaume au-delà du délai fixé conformément à l’article 6, ou ne peut apporter la
preuve que ce délai n’est pas dépassé.
2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het
bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.
Bruxelles - Brussel, le 21.08.2012”*

De derde bestreden beslissing genomen ten aanzien van de tweede verzoekster, luidt als volgt:

*“En exécution de la décision de
In uitvoering van de beslissing van
C, T, Attaché C. T. Attaché,
délégué de la Secrétaire d’État à l’Asile et la Migration, il est enjoint a la nommée:
gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wordt aan de genaamde:
V(...), R(...), de nationaliteit Armenië + kinderen:
S(...), H(...), de nationaliteit Armenië
S(...), N(...), de nationaliteit Armenië
S(...), N(...), de nationaliteit Armenië
De quitter le territoire de la Belgique, ainsi que les territoires des États suivants au plus tard dans les 30
jours de la notification :
Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te
verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :
Allemagne, Autriche, Danemark, Espagne, Estonie, Finlande, France, Grèce, Hongrie, Islande, Italie,
Lettonie, Liechtenstein, Lituanie, Luxembourg, Malte, Norvège, Pays-Bas, Pologne, Portugal, Slovénie,
Slovaquie, Suède, Suisse et Tchèque sauf s’elle possède les documents requis pour s’y rendre .
Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland,
Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen,
Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij zij beschikt over de documenten
die vereist zijn om er zich naartoe te begeven .*

*En vertu de l’article 7, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 précitée :
Krachtens artikel 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 :
2° il demeure dans le Royaume au-delà du délai fixé conformément à l’article 6, ou ne peut apporter la
preuve que ce délai n’est pas dépassé.
2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het
bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.
Bruxelles - Brussel, le 21.08.2012”*

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekers te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1 De verweerder werpt in de nota met opmerkingen een exceptie van onontvankelijkheid op en betoogt dat de verzoekers het vereiste belang ontberen in zoverre het beroep gericht is tegen de tweede en derde bestreden beslissing. De exceptie wordt als volgt toegelicht:

“Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekers bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.”
(eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling die zich geconfronteerd ziet met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

In casu voeren verzoekers in de uiteenzetting van hun enig middel evenwel geen schending op van enige hogere rechtsnorm.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

De verwerende partij besluit dan ook dat verzoekers hun annulatieberoep en vordering tot schorsing onontvankelijk is wegens gebrek aan belang, in zoverre gericht tegen de beslissingen houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).”

De Raad merkt tevens op dat in verband met de bevelen om het grondgebied te verlaten geen middelen ontwikkeld worden in het verzoekschrift, zodat het beroep hoe dan ook niet ontvankelijk is in de mate dat het gericht is tegen de tweede en derde bestreden beslissing.

3.2 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037). Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft artikel 7 van de vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

3.3 *In casu* werden de kwestieuze bevelen om het grondgebied te verlaten genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat de verzoekers langer in het Rijk verblijven dan de in artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slagen het bewijs te leveren dat deze termijn verstreken was, hetgeen door de verzoekers niet wordt betwist. Aldus beschikt de staatssecretaris ter zake over een gebonden bevoegdheid.

De verzoekers kunnen dan ook geen voordeel halen uit de vernietiging van de tweede en derde bestreden beslissing nu deze zijn genomen op grond van een gebonden bevoegdheid waarvan de feitelijke vaststellingen die tot deze gebonden bevoegdheid leiden correct zijn en buiten betwisting staan. Een eventuele vernietiging van deze beslissingen kan er in dit geval enkel toe leiden dat de overheid gehouden is om opnieuw ten aanzien van elk van de verzoekers een bevel af te leveren om het grondgebied te verlaten.

3.4 Bovendien stelt de Raad vast dat de verzoekers stellen zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad wat betreft het belang bij het beroep tegen de tweede en derde bestreden beslissing.

De Raad wijst er op dat een verzoeker die zijn belang bij het door hem ingestelde beroep bij de Raad wil bewaren, een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor zijn proces moet tonen. Wanneer zijn belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, dient hij hierover standpunt in te nemen (RvS 18 december 2012, nr. 221.810).

Gelet op de vaststelling dat de tweede en derde bestreden beslissing inderdaad een gebonden bevoegdheid betreffen en de feitelijke vaststellingen op grond waarvan deze bevelen werden getroffen correct zijn en buiten betwisting staan, kwam het aan de verzoekers toe om ten laatste ter terechtzitting verduidelijking te bieden omtrent hun belang bij het onderhavige beroep. Ook waar de Raad ter terechtzitting aangeeft dat het beroep tegen de bevelen om het grondebied te verlaten van 21 augustus 2012 niet ontvankelijk is gezien in het verzoekschrift tegen deze bevelen geen middelen werden ontwikkeld, kwam het aan de verzoekers toe om hieromtrent standpunt in te nemen.

Waar ter terechtzitting enkel wordt gesteld dat de verzoekers zich gedragen naar de wijsheid van de Raad, tonen zij geenszins een belang aan.

Bij gebrek aan enige concrete toelichting bij de door de verweerder alsook door de Raad opgeworpen excepties van onontvankelijkheid, dient te worden vastgesteld dat de verzoekers niet aantonen over het vereiste wettelijke belang te beschikken bij hun beroep tegen de tweede en de derde bestreden beslissing.

3.5 Het beroep is niet ontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang ten aanzien van de tweede en derde bestreden beslissing. De exceptie van onontvankelijkheid opgeworpen in de nota met opmerkingen is gegrond.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In een eerste en enig middel voeren de verzoekers een schending aan van de zorgvuldigheidsplicht en van de motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

De verzoekers citeren de bestreden beslissing en lichten het middel als volgt verder toe:

“Volledig ten onrechte krijgen verzoekers een weigeringsbeslissing omtrent de aanvraag tot machtiging van verblijf om medische redenen, conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, alsook een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat de geneesheer van verzoekster evenwel uitdrukkelijk stelt dat verzoekster lijdt aan o.a. een majeure depressie. En dat deze behandeling zonder onderbreking dient verder gezet te worden.

Dat de stelling van de Dienst Vreemdelingenzaken (“Derhalve kan uit het voorgelegd medisch getuigschrift niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.”) dan ook manifest incorrect is en strijdig met het beginsel van de motiveringsverplichting.

Dat de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 21.08.2012 heeft geoordeeld:

“Uit de standaard medische getuigschriften dd. 15/3/2011 en 28/6/2011 blijkt dat er geen directe bedreiging voor het leven van betrokkene is. Geen enkel vitaal orgaan is in een dergelijke toestand dat het leven onmiddellijk in gevaar is. De aangehaalde psychologische toestand van betrokkene veroorzaakt geen kritieke gezondheidstoestand. Er is geen nood aan monitoring van de vitale parameters noch aan een permanente medische bewaking om het leven van betrokkene te verzekeren. De aandoening vereist geen dringende maatregelen zonder dewelke er acuut levensgevaar zou kunnen ontstaan. De prognose op middellange termijn voor deze persoon is zeker niet ongunstig, en elke uitspraak op lange termijn is zo wie zo een louter speculatieve hypothese. Er is geen vergevorderd stadium van ziekte is. Het stadium van de ziekte kan als matig gevorderd beschouwd worden.

...

Ik stel bijgevolg vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel”

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt hierbij dus dat er geen nood is aan monitoring van de vitale parameters noch aan een permanente medische bewaking om het leven van betrokkene te verzekeren, en dit terwijl de geneesheer van verzoekster uitdrukkelijk benadrukt heeft dat verzoeksters behandeling ononderbroken dient verder gezet te worden.

Dat deze motivering een wezenlijk onderdeel uitmaakt van de beslissing, zodat de beslissing dan ook geen enkel antwoord geeft op de wezenlijke problematiek van verzoeker.

De beslissing maakt dan ook een wezenlijke inbreuk uit op de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht, zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 1991. Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden.

Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekster.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

‘Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)’.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 2.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel bij de voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St. THJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

4.2 Gezien het beroep onontvankelijk is in zoverre het gericht is tegen de tweede en derde bestreden beslissing, wordt de eerste bestreden beslissing bij de bespreking van het middel aangeduid als "de bestreden beslissing".

4.3 De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De Raad wijst erop dat de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

De motivering van de bestreden beslissing stelt de verzoekers in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissing is gegrond, zodat voldaan is aan het doel van de formele motiveringsplicht. De verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.4 Waar de verzoekers stellen dat de bestreden beslissing manifest incorrect is en strijdig is met het beginsel van de motiveringsplicht, doelen zij in wezen op een schending van de materiële motiveringsplicht. Er dient hierbij op te worden gewezen dat de Raad bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Onderzoek van de materiële motiveringsplicht vergt *in casu* onderzoek van artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

4° indien de in §1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk"

Uit het administratief dossier blijkt dat de arts-adviseur op 21 augustus 2012 een schriftelijk advies heeft opgesteld ten behoeve van de gemachtigde van de staatssecretaris betreffende de aandoening van de verzoekster en het kennelijk al dan niet beantwoorden aan het begrip 'ziekte' zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk naar dit advies verwezen. Dit advies werd aan de verzoekster onder gesloten enveloppe en samen met de thans bestreden beslissing ter kennis gebracht. Het advies maakt derhalve deel uit van de motivering van de bestreden beslissing en luidt als volgt:

"V(...), R(...)
Vrouwelijk
Nationaliteit: Armenië
Artikel 9ter §3 - 4°

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 23.04.2011 en 17.08.2011.

Kennelijk laat dit medisch dossier niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Uit de standaard medische getuigschriften (SMG) d.d. 15/3/2011 en 28/6/2011 blijkt dat er geen directe bedreiging voor het leven van betrokkene is. Geen enkel vitaal orgaan is in een dergelijke toestand dat het leven onmiddellijk in gevaar is. De aangehaalde psychologische toestand van betrokkene veroorzaakt geen kritieke gezondheidstoestand. Er is geen nood aan monitoring van de vitale parameters noch aan een permanente medische bewaking om het leven van betrokkene te verzekeren. De aandoening vereist geen dringende maatregelen zonder dewelke er acuut levensgevaar zou kunnen ontstaan. De prognose op middellange termijn voor deze persoon is zeker niet ongunstig, en elke uitspraak op lange termijn is zo wie zo een louter speculatieve hypothese. Er is geen vergevorderd stadium van ziekte is. Het stadium van de ziekte kan als matig gevorderd beschouwd worden.

"Nu in eerste instantie wordt geoordeeld dat verzoekster niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit kan bijgevolg in tweede instantie met vastheid gesteld worden dat zij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft. (RvV 29 juni 2012, nr. 83.956; RvV 6 juli 2012, nr. 84.293)"

Ik stel bijgevolg vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel"

De gemachtigde van de staatssecretaris beslist derhalve de aanvraag onontvankelijk te verklaren, nu de ziekte van de tweede verzoekster, blijkens het advies van de arts-adviseur, kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het rijk.

De verzoekers zijn het met deze motivering niet eens en wijzen er op dat de geneesheer van de tweede verzoekster uitdrukkelijk benadrukt heeft dat zij lijdt aan "een *majeure depressie*" en dat de behandeling zonder onderbreking dient verder gezet te worden. De verzoekers voegen ten bewijze hiervan het standaard medisch getuigschrift van 28 juni 2011 toe als bijlage aan het verzoekschrift.

Uit het advies van de arts-adviseur dat integraal deel uitmaakt van de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat het medische dossier van de tweede verzoekster "*niet toelaat het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte*". De arts-adviseur preciseert dat "*uit de standaard medische getuigschriften dd. 15/3/2011 en 28/6/2011 blijkt dat er geen directe bedreiging voor het leven van de betrokkene is. Geen enkel vitaal orgaan is in een dergelijke toestand dat het leven onmiddellijk in gevaar is. De aangehaalde psychologische toestand van betrokkene geen kritieke gezondheidstoestand veroorzaakt. Er is geen nood aan monitoring van de vitale parameters noch aan een permanente*

medische bewaking om het leven van betrokkene te verzekeren. De aandoening vereist geen dringende maatregelen zonder dewelke er acuut levensgevaar zou kunnen ontstaan. De prognose op middellange termijn voor deze persoon is zeker niet ongunstig, en elke uitspraak op lange termijn is zo wie zo een louter speculatieve hypothese. Er is geen vergevorderd stadium van de ziekte. Het stadium van de ziekte kan als matig gevorderd beschouwd worden” en concludeert tot slot het volgende: “Ik stel bijgevolg vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

De arts-adviseur heeft op vraag van de gemachtigde van de staatssecretaris aldus duidelijk een advies verstrekt op grond van de door de verzoekers bijgebrachte medische gegevens. De verzoekers kunnen dan ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat de bestreden beslissing geen enkel antwoord biedt op de wezenlijke problematiek van de tweede verzoekster.

Met het argument dat de geneesheer van de tweede verzoekster uitdrukkelijk benadrukt heeft dat de behandeling ononderbroken dient verdergezet te worden, weerleggen de verzoekers de vaststellingen van de arts-adviseur, zoals hierboven weergegeven, niet. Het bij het verzoekschrift gevoegde medisch getuigschrift dat zich tevens in het administratief dossier bevindt, bevat geen aanduiding over de eventuele gevolgen en complicaties van een stopzetting van de behandeling, hoewel hiertoe uitdrukkelijk de vraag werd gesteld “*Quelles seraient les conséquences et complications éventuelles d'un arrêt du traitement*” (vrije vertaling: welk zouden de gevolgen en complicaties zijn bij een eventuele stopzetting van de behandeling). Bijgevolg kan men er op basis van dit medisch getuigschrift niet van uitgaan dat de stopzetting van de behandeling automatisch een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de tweede verzoekster creëert. De verzoekers verduidelijken op geen enkele wijze in welk opzicht de verdere behandeling van de ziekte van de verzoekster onontbeerlijk zou zijn voor haar leven of haar fysieke integriteit, noch verduidelijken zij op welke wijze een gebrek aan behandeling een risico zou inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling. Door enkel te verwijzen naar een vermelding in het standaard medisch attest dat de behandeling dient verder gezet te worden, weerleggen de verzoekers het op de concrete situatie van de tweede verzoekster betrokken oordeel van de arts-adviseur – zoals hierboven weergegeven - niet. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoekers met hun betoog niet concreet aannemelijk maken dat het oordeel dat de ziekte van de tweede verzoekster kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet, kennelijk onredelijk zou zijn of zou zijn tot stand gekomen met miskennis van de beschikbare feitelijke gegevens. De verzoekers geven in hun betoog weliswaar te kennen niet akkoord te gaan met de analyse van de medische problematiek van de tweede verzoekster zoals die werd verricht door de ambtenaar-geneesheer, doch zij tonen met hun uiteenzetting niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

In de mate de verzoekers met hun betoog omtrent de vermelding dat de behandeling dient verdergezet te worden, aan de Raad zouden verzoeken om zich uit te spreken over de strekking van dit medisch getuigschrift en zij hierbij om een ‘herbeoordeling’ vragen van kwestieuze ziekte, dient te worden opgemerkt de Raad als annulatierechter niet bevoegd is om de aanvraag van de verzoekers in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet opnieuw te gaan beoordelen. De Raad kan zijn beoordeling in het raam van de annulatieprocedure immers niet in de plaats stellen van de beoordeling van de verweerder of de ambtenaar-geneesheer. De Raad beschikt ter zake enkel over een marginale toetsingsbevoegdheid en *in casu* kan hij enkel vaststellen dat de verzoekers de kennelijke onredelijkheid van de bestreden beslissing niet aantonen.

De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.5 Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Waar de verzoekers louter beweren dat de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek gevoerd heeft naar de situatie van de tweede verzoekster, maken zij niet concreet aannemelijk dat de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze genomen is.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

4.6 Het enige middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Het beroep is niet ontvankelijk ten aanzien van de tweede en derde bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend dertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE